

Подружжю військових Бог подарував одразу трійню!

Читайте про це — на с. 4

Фото із сайту vechirny.kyiv.ua.

Народила першу дитину у 70! с. 8

Цікава

ГАЗЕТА *на вихідні*

17 серпня 2022 року №31 (244) Ціна 7 грн

● ГЕРОЇ НЕСКОРЕНОЇ УКРАЇНИ

Фото із сайту armyinform.com.ua.

“ Орки вирахували розташування штабів на «Азовсталі» й «Азовмаші», і по них працювала авіація.

Підполковник розповідає про ті баталії спокійно, як про звичайну роботу.

Танкісти Олега Грудзевича прорвали оточення в Маріуполі і пройшли 175 км до наших

— Свої, товаришу підполковник! Свої, ви чуєте? Ми вдома! Але командир батальйону був настільки виснаженим, що останні кілометри цього надважкого шляху просто не пам'ятав. Після запеклих боїв у Маріуполі Олег Грудзевич (на фото) вивів з оточення 14 танкістів і двох морпіхів

Олександр ШУЛЬМАН,
кореспондент АрміяInform

«КОЛИ НАС ВЗЯЛИ У КІЛЬЦЕ, МИ
ЗРОЗУМІЛИ, ЄДИНИЙ ВИХІД —
ЙТИ НАПРОЛОМ»

Як пригадає Олег, 28 лютого його танкісти зайшли до Маріуполя, на те-

риторію заводу «Азовмаш», де разом з морпіхами вели бої за місто. Розповідає про ті баталії спокійно, як про звичайну роботу:

— Розпорядок в орків був, як робочий день. Світає — вони пруть,

працює стрілецька зброя. Починає сутеніти — припиняються стрілецькі бої, працюють артилерія та авіація... Вже на 2–3-й день боїв ми переселились у підвал. Батальйони ще стояли по периметру міста, танки виїжджали, були постійні стрілецькі бої, російська арта й авіація гатили вже на повну силу. Вони вирахували розташування штабів на «Азовсталі» й «Азовмаші», і по них працювала авіація. Вже до заводу долітали і міни, і «Гради»...

15 березня у танкістів закінчилася питна вода, майже не залишалося їжі.

Закінчення на с. 5

● ДІЯННЯ «ВИЗВОЛИТЕЛІВ» «Зізнавайся, де Бандера»:

росіяни 70 днів катували капелана ПЦУ, але не «розкололи»

Фото із сайту df.news.

«Уже на другу добу в карцері я кашляв гноем...»

Побиття, залякування, розтяжки і карцер — це лише невелика частина страждань, які довелося пережити одеському священнику Василю Вирозубу (на фото)

Історія незламності патріота
— на с. 9

● УНІКАЛЬНИЙ ВИПАДОК

Фотокоріаж із сайту rbc.ua.

Після того, як лікарі провели надскладну операцію, про захисника говорять: «Народився в сорочці».

Із серця воїна,
яке билось,
дістали осколок

Розповідь про це — на с. 6

● НЕВІДОМЕ ПРО ВІДОМИХ

Фотокоріаж із сайту glavred.info.

Недарма ж його називають «Заспокійливе швидкої дії»...

Арестович —
як султан: має
по дитині від кожної
з трьох дружин

Подробиці особистого життя
пропагандиста №1 країни — на с. 12

● **БОЛИТЬ!****18-літній буковинець пішов на війну разом із батьком**

Тато і привіз додому полеглого сина-героя...

Василь КІТ

У Чернівецькій області в селі Ломачинці Сокирянського району попрощалися з Максимом Кравцем (на фото), бійцем Національної гвардії, який загинув у Донецькій області. Усього за три тижні до початку повномасштабного вторгнення росії в Україну, 2 лютого, Максимові виповнилося 18 років. Він був студентом першого курсу Львівського національного університету ім. Івана Франка. Але після початку воєнних дій залишив навчання і з батьком одразу ж записався до місцевої ТрО. А через деякий час вони опинилися у Національній гвардії та вирушили на фронт.

Хлопець ріс дуже працьовитим, завжди допомагав батькам у господарстві. Його мама працює у місцевій лікарні, а тато до війни був будівельником у Чернівцях. У сім'ї ще є молодший син Олег.

Батько з побратимами привіз тіло сина до рідного села. Люди на колінах зустрічали процесію. Поховали бійця на місцевому цвинтарі. Провести в останню путь Героя прийшло фактично все село...

Вічна пам'ять!

Тато і побратими Максима пообіцяли, що помстяться за нього ворогам.

Фото із сайту prornin.cv.ua.

● **МОЛОДЦІ!**

Фото із сайту vechirniy.kyiv.ua.

Президент Володимир Зеленський, вітаючи юних героїв, заявив: «Ви – маленькі, але такі вже дорослі представники нашого величного і мужнього українського народу. Впевнений, що з такими хоробрими та щирими дітьми на Україну чекає прекрасне майбутнє!»

З дерев'яним автоматом 7-річний хлопчик охороняв вулицю у селі

У Маріїнському палаці за участі Президента України Володимира Зеленського та першої леді Олени Зеленської відбулася патріотична акція «Діти-рятувальники — герої війни». Кожен із цих маленьких українців здійснив, без перебільшення, подвиг

Ольга СКОТНІКОВА,
«Вечірній Київ»

Найменший герой, 7-річний Єгор Шемет із села Шестовиця на Чернігівщині, змайстрував собі дерев'яний автомат та охороняв вулицю свого села. А між іншим, на ній вціліло всього три будинки. Сьогодні Єгор допомагає піро-

Фото Євгена МАЛОЛЕТКИ.

Ця світлина юного чернігівчанина Єгора облетіла у квітні чи не всі провідні ЗМІ світу.

обстрілами, пробирався крізь засідки росіян для того, щоб знайти їжу і нагодувати молодших братиків та сестричок.

П'ятнадцятирічний Андрій

гасити пожежі, на руїнах магазинів добував їжу, готував її на вогні, носив під обстрілами воду для старих, дітей та немічних, які переховувалися у підвалі. Разом із дорослими евакуював хворих та літніх людей, ховав загиблих.

Мужності та стійкості у дітей виявилось більше, ніж у багатьох дорослих. Так, **дванадцятилітній Гліб Бондаренко з Харкова** під час обстрілу міста касетними бомбами накрит собою меншого хлопчика. Осколок влучив Глібу просто в серце, але він, на щастя, вижив і врятував життя іншій дитині.

Герой на лікуванні у клініці в Німеччині.

А от десятирічний Максим Бровченко із Бердянська, маючи порушення аутистичного спектра, наближає нашу перемогу своїм талантом. Хлопчик малює картини, а вторговані за них гроші віддає ЗСУ.

Кожному з присутніх дітей міністр внутрішніх справ Денис Монастирський вручив цінні подарунки, а голова ДСНС Сергій Крук — дитячу форму рятувальника. Щастю малих не було меж!

Дванадцятилітній Гліб Бондаренко з Харкова під час обстрілу міста касетними бомбами накрит собою меншого хлопчика. Осколок влучив Глібу просто в серце, але він, на щастя, вижив і врятував життя іншій дитині.

технікам ДСНС, повідомляючи, де в околицях виявлені вибухонебезпечні предмети...

У семірічній Іринці Василюєвої із Рівного на війні загинув тато, але вона вирішила продовжити його справу й захищати Україну. Дівчинка вже збрала понад 7 000 євро. За ці кошти придбали два тепловізори та два авто для фронту. Її мета — зібрати кошти на «Джавелін».

Чотирнадцятилітній Олександр Гуцал із Бучі щодня, ризикуючи власним життям, під

Покраса із села Колонщина на Київщині під час окупації став аеророзвідником. Хлопчина допомагав місцевій ТрО. Результат його роботи — спалена колона із пів сотні одиниць рашистської техніки, що рухалась на столицю.

Семілітній Давид Понуляк із Запоріжжя у військовому госпіталі разом із мамою піклується про поранених військових, а ще плете захисні сітки.

Шістнадцятирічний Данило Сергєєв із Маріуполя від початку бойових дій допомагає

● **ПУЛЬС ТИЖНЯ**

Бригада окупантів, яка чинила звірства під Києвом, знищена за планом... кремля

Російську 64-ту окрему гвардійську мотострілецьку бригаду 35-ї загальновійськової армії з Хабаровська, яку викрили у страшних злочинах під час окупації Київщини, зокрема Бучі, ймовірно, ліквідували за планом кремля — найвище російське командування хотіло замести сліди звірств

Василь РОГУЦЬКИЙ

Такого висновку дійшли в Інституті вивчення війни. Як зазначається, журналіст-розслідувач «Радіо Вільна Європа»/«Радіо Свобода» Марк Крутов з'ясував, що після важких боїв на Ізюмському та Слов'янському напрямках бригада фактично припинила своє існування. Крутов заявив, що із 1500 солдатів, ймовірно, загинуло від 200 до 300 осіб. А оскільки типове співвідношення вбитих та поранених у бою становить приблизно 1 до 3,5 — це означає, що в підрозділі було від 700 до 1000 поранених.

У росії формування, які зазнають серйозних втрат, звичайно розпускають, а солдатів, що залишилися, переводять в інші підрозділи. Однак із 64-ю ОМСБр так не вийде — президент Володимир Путін встиг присвоїти їй почесне звання «гвардійська» 18 квітня після появи доказів скоєння нею воєнних злочинів у Бучі.

Після цього бригаду терміново відправили на Схід України, у російських терористів не було часу на відпочинок, переоснащення, отримання поповнення або відновлення. На той час, за даними ISW, уже ширилися чутки, що кремль прагнув знищити підрозділ в бою, щоб уникнути розкриття його воєнних злочинів. **Так і сталось. Собакам — собача смерть!**

● СЕРЦЕ, ВІДДАНЕ УКРАЇНІ

Усе місто прощалось на колінах: колишній мер Тлумача загинув під Бахмутом

Смертю хоробрих поліг гранатометник 10-ї окремої гірничо-штурмової бригади Роман Круховський. У чоловіка залишилися дружина та двоє синів 14 та 18 років

Василь КІТ

За кілька днів до цього, 29 липня, Герою виповнилося 42. «Два місяці, що він був на фронті, провів в окопах. Був звичайним гранатометником. На фронт вирушив на другий день широкомасштабної війни. Спочатку записався до ТРО у рідному Тлумачі, що на Івано-Франківщині. Через два місяці перевівся до 10-ї бригади в Коломию. Півтора місяця у них проходили навчання, потім вони виїхали на фронт», — розповідає друг і колишній перший заступник мера Тлумача Андрій Радовець.

Звісно, колишній голова, двічі де-

Колишній голова, двічі депутат районної ради міг просто відсидітися десь у тилу, а не воювати в окопах. Але для Круховського дуже важливо було захищати свою країну саме на фронті.

путат районної ради міг просто відсидітися десь у тилу, а не воювати в окопах. Але для Круховського дуже важ-

На фронт він вирушив на другий день широкомасштабної війни.

ливо було захищати свою країну саме на фронті.

Сумна звістка про загибель чоловіка застала дружину Ірину за кордоном, куди вона вирушила як паломниця молитися за чоловіка.

Романа Круховського у Тлумачі знають практично всі. Раніше двічі був депутатом районної ради, а мером став у 2016-му, коли йому було лише 36 років. Молодий і амбітний, він намагався допомогти всім і зробити якнайбільше для рідного міста.

«Був майстром спорту з боротьби, а в цьому виді спорту дуже важливим є терпіння. От і в роботі він був дуже

терпеливим. Постійно їздив до обласної ради, до Києва, намагався залучити гранти для міста. Тому що Тлумач невеликий і бюджет відповідний», — каже Радовець.

Народний депутат Ігор Фріс на своїй сторінці у Facebook написав: «Поховали Рому. Повертаємося з цвинтаря. По бруківці, яку він уклад, а його за це цькували. Поряд каналізація, яку він проводив, на дорозі ями на асфальті, зроблені машиною, яку він придбав. Дивне почуття. Рома зміг об'єднати все місто. Місто, яке стояло на колінах і йшло на цвинтар. Ліві, праві, зелені, помаранчеві. Все місто зустріло і віддало шану Герою»...

● ГЕРОЙ ІЗ СУСІДНЬОЇ ВУЛИЦІ

Побратими беруть приклад із Запорізького месника

На Півдні України боєць Національної гвардії підбив російський штурмовик Су-25. Цікаво, що хлопець служить в одному підрозділі з 19-річним Запорізьким месником, на рахунок якого уже аж 6 (шість!) ворожих літаків

Василина СМЕТАНА

«Приземлили» штурмовик загарбника за допомогою ПЗРК «Гла». Після ураження цілі за лісосмугою відбувся вибух. Падіння ворожого літака на окупова-

ній території було підтверджено. Ціль знищена. Фатальний постріл зробив побратим уже відомого Запорізького месника — також боєць Національної гвардії строкової служби», — лаконічно зазначили у НГУ.

Нагадаємо, що 19-річний строковик Нацгвардії на запорізькому напрямку збив уже шість літаків окупантів, а також одну ворожу крилату ракету, що летіла на мирні українські міста. За це наприкінці липня Президент України Володимир Зеленський присвоїв йому звання Героя України, а вдячні жителі Запоріжжя охрестили «Запорізьким месником». Сам Герой розповів, що так його

«Я битиму окупантів, доки вони не заберуться геть з моєї рідної України!»

почали називати після знищення трьох російських літаків. Тоді він запевнив, що збив не «вже» три, а «ще» три штурмовики і збиватиме їх стільки, скільки потрібно — до самої перемоги. «У принципі мені подобається, моїм товаришам теж. Але головне, що це має результати: менше ворожих літаків руйнуватимуть наші міста, а їхні пілоти знатимуть, що їх виліт може бути останнім», — каже месник, до якого, як бачимо, починають підтягуватись уже і побратими.

Мочить цих тварюк, хлопці!

● ОТАКИЙ ВІН, «РУСЬКИЙ МІР»

Швидше всього, Геннадій Передерія не захотів віддавати загарбникам справу свого життя...

В окупованій Кирилівці знайшли мертвим власника ресторану, який отримав табличку «Ревізора»

Тіло Геннадія Передерія (на фото) виявили у Запорізькій області 9 серпня на березі моря

Леонід ОЛІЙНИК

Передня причина смерті — зупинка серця. Однак є підозри, що його могли вбити. Бізнесмен володів рибним рестораном «Фішка», розташованим недалеко від кирилівського ринку на косі Пересип. Крім того, зараз у курортному містечку йде активний переділ майна рідерами. Також на сторінці у покійного Передерія в Facebook опубліковано фото із прапором України. Він оприлюднював патріотичні заяви голови Кирилівської громади Івана Малєєва, якого двічі брали в полон окупанти...

Додамо, що переважна більшість баз, які розташовані на території Кирилівки, є власністю бізнесменів з Дніпра, Запоріжжя, Харкова та інших міст, проте нова «влада» поставила їм умову: перереєструвати свій бізнес у росії. Інакше майно могли націоналізувати.

● ПРЯМА МОВА

Валерій ПЕКАР, викладач, громадський діяч, обурений, що Володимир Зеленський не хоче підписувати закон про заборону ввезення російських книжок:

З ким не хоче сваритися Президент України, відмовляючись заборонити російську церкву, мені зрозуміло. А з ким не хоче сваритися, відмовляючись підписати ухвалений парламентом закон про заборону ввезення російських книжок (для тих, хто не уважно читає: не про заборону російських книжок!), мені не зрозуміло. Росіяни знають, куди стріляють. Знищення мільйона українських книжок — не випадкове влучання.

● **РОСТІТЬ ЗДОРОВИМИ!**

Подружжю військових Бог подарував одразу трійню!

Хлопчиків-немовлят назвали Марком, Святославом і Захаром

Тетяна і Юрій Копці: «Знайомтесь: наші козаки!».

заради них ми зараз стаємо сильнішими, єднаємося і боремося за наше майбутнє у незалежній Україні», — наголосив генерал-лейтенант Наєв.

Ростіть, хлопці, здорові і без «рускава міра»!

ДО РЕЧІ

У Міністерстві юстиції повідоми-

ли, що станом на 1 липня від початку повномасштабного вторгнення росії в Україні народилося понад 102 тисячі дітей. У відомстві також назвали регіони, у яких з'явилося на світ найбільше немовлят. Ідеться про Львівську (9079), Дніпропетровську (8397), Одеську (7530), Закарпатську (5495), Вінницьку (5273 дітей) області, а також Київ (7591).

● **ПРЯМА МОВА**

ТАЙРА, парамедик, волонтер, яка провела у російському полоні 3 місяці, про те, чому прийняла хрещення після того, як її обміняли і вона опинилась на волі:

У тюрмі вивчила 90-й псалом. Він допомагав у важкі часи. Пообіцяла собі: якщо переживу полон, охрещуся. Коли мене звільнили, промайнула думка: може, я погарячкувала? Утім, звикла виконувати обіцяне. Слова дотримала. Я не є оцерковленою людиною, але я віруюча. На війні бачила справжні дива, які не могла пояснити інакше, як Божим втручанням. Я навіть не вірю, а знаю, що так є.

фото із сайту vechirnyy.kyiv.ua.

● **СКАНДАЛ**

Представниця влади «наїхала» на волонтерів

Депутатка від «Слуги народу» Мар'яна Безугла (на фото) вважає, що вони несуть загрозу... національній безпеці!

Ольга СОКОЛОВА

Соратниця Зеленського надіслала в Службу безпеки України звернення щодо підозрілої, на її думку, «політизованої мережі» волонтерів. Приводом став конфлікт у фейсбуці з відомою волонтеркою Даною Яровою, яку депутатка назвала «фейковою». «Є кілька десятків (чи скільки таких?) «волонтерів» (?), політиків, «лобістів», «коронованих», які можуть лобіювати певні компанії, політичні сили, розхитувати суспільство тощо. Деякі з них взагалі «професійні» з 2014 року», — написала Безугла на своїй сторінці у Facebook. Вона заявила, що надіслала в СБУ звернення «щодо дослідження цього питання як такого, що несе загрозу національній безпеці».

При цьому Мар'яна Безугла назвала прізвища кількох відомих діячів, які можуть бути учасниками цієї «мережі». Серед них — боєць ЗСУ, колишній нардеп Борислав Береза, речник спільноти InformNapalm Михайло Макарюк, офіцер ЗСУ Мирослав Гай, волонтери Наталя Юсупова та Тіма Златкіна, нардепка «Європейської Солідарності» Яна Зінкевич і та сама Дана Ярова, з якою у Безуглої виник конфлікт.

Не важко помітити, що перелічені патріоти, які свою відданість

Для влади такі дивакуваті депутати – хороша ширма: мовляв, що з неї візьмеш, а реакцію суспільства – прощупали...

Україні довели і продовжують доводити реальними справами, часто є критичними до певних дій влади. Очевидно, саме це і стало справжньою причиною звернення Безуглої до СБУ. Виходить, що, на думку цієї нардепки, всі, хто хоч у чомусь не згоден з лінією «слуг народу», —

автоматично стають ворогами держави, яким треба заткнути рот. Але це ж справжній путунізм у виконанні «слуг народу»!

Сама Мар'яна Безугла, нагадаємо, запам'яталася дивними діями та законопроектами, наприклад «відверто деморалізуючим», як його називали, зако-

нопроектом про дозвіл розстрілювати дезертирів без суду і слідства.

КОМЕНТАР

Команда «Європейської Солідарності» закликала не принижувати волонтерську спільноту та добровольців, не знецінювати допомогу Збройним силам України. Співголова фракції Ірина Геращенко, зокрема, заявила: «Це — реальна образа воїнів і волонтерської спільноти, конкретний приклад мови ненависті і ворожнечі під час війни,

Виходить, що, на думку цієї нардепки, всі, хто хоч у чомусь не згоден з лінією «слуг народу», — автоматично стають ворогами держави, яким треба заткнути рот.

протиставлення частин суспільства, які мають різні політичні погляди, але сьогодні об'єдналися навколо захисту країни від ворога. В армії не питають, за кого ти голосував, під час евакуації не цікавляться ідеологічними переконаннями пораненого, волонтери передають допомогу всім батальйонам і бригадам, не вираховуючи, хто в якій партії був у мирному житті... СБУ зараз має займатися колаборантами і зрадниками, а не «досліджувати зв'язки волонтерів і військових».

«Ми з повагою ставимося до всіх українців, які сьогодні захищають Україну, незалежно від їхніх політичних поглядів. Всі разом ми — велика спільнота патріотів. Вимагаємо від влади припинити розколювати суспільство через своїх «корисних ідіотів», — закликала Ірина Геращенко.

● **ГЕРОЇ НЕСКОРЕНОЇ УКРАЇНИ**

Танкісти Олега Грудзевича прорвали оточення в Маріуполі і пройшли 175 км до наших

Закінчення. Початок на с. 1

Олександр ШУЛЬМАН,
кореспондент АрміяInform

Олег замислюється, потім розповідає далі:

— Ми почали пити воду із протипожежних водойм, що були на заводі. Вона зелена, але який вихід? Постачання боеприпасів і продовольства теж не було, згодом ми стали рахувати ледь не кожен снаряд, сухпаї. Кільце щодня щільнішало, ми потроху відходили. Орки буквально закидали нас гарматним м'ясом. Новин і зв'язку в нас не було, але ми стояли по периметру заводу, тримаючи «Азов-маш» — метрів 800, у кругову. У мене залишилось 2 боеготових танки, мій і ще один, і 2 чи 3 машини були з 36-ї бригади. Розуміли, що це тиждень не протягнемо...

Тому вирішили йти на прорив із заводу.

— План у нас був такий: до дороги, якщо є можливість, прориваємося на техніці. Коли танки стануть, підриваємо їх і далі рухаємось пішки, групами по 10–15 осіб. Зв'язок перепрошили, перевірили. 11 квітня близько півночі почали рух. Поряд із моїм танком — «мотолига» (багатоцільовий транспортер легкий броньований. — Ред.), на ній сиділи люди, зокрема поранені. Кажу офіцеру, що буду відволікати на себе вогонь. Їх самих не залишу... Нам пощастило, що того вечора дощило і не було безпілотників. Командиру ще одного підрозділу, що з нами йшов, кажу: «Поки ми 30–40 хвилин стріляємо, тримаєтесь від мене в кілометрі. Бачите перенесення вогню — пересуваєтеся за нами на ту відстань, що ми просунулися. І так рухаємось — від ру-

Фото із сайту armyinform.com.ua.

«Незабаром дадуть нову команду, бо рашистів треба побити, щоб швидше повернутись додому».

бежу до рубежу».

...Прорив був шалений — танкісти вели вогонь, палили російську техніку, піхота свою справу робила. Потім у танках скінчилося пальне, вони стали. Снарядів теж не було. Танкісти познімали нічники, радіостанції, приціли і понижили все, що могли. Із собою взяли стрілецьку зброю, боекомплект, гранати, залишки сухпаю, воду. Рушили тилами рашистів.

«ДЕСЬ НА 6–7-Й ДЕНЬ ДОЇЛИ РЕШТКИ СУХПАЇВ, ПОЧАЛИ ЩАВЕЛЬ ШУКАТИ, НА СМІТНИКАХ КОПИРСАТИСЬ...»

Сьогодні мало хто здатен уявити, що таке рухатися в оточенні ворога. Щомиті чекати пострілу, розриву, підриву на міні, випадкової зустрічі з окупантами чи місцевими зрадниками. Олег розповідає про вихід скупки.

— Перед проривом, дяка «Старлінку», я скачав собі карту офлайн, і взяв звичайну. Ми приблизно знали, де будуть наші підрозділи і скільки нам іти. Напряму виходило 138 кілометрів,

а щоб обійти рашистів, то всі 175. Планували рух так: вночі йдемо, одночасно гріємось, вдень десь ховаємось. Єдине, що дуже дошкуляло, — це холод. Хоча, можливо, це нас, зрештою, і рятувало, бо противнику також не хотілось десь у таку мерзеньку погоду визирати. У перший день головне було якнайдалі відійти від кинутої техніки. Населені

випустили в наш бік лише декілька черг. Потім кудись забралися — напевно, думали, що ми по рівчаку пішли. Але ми були дуже стомлені, адже виходили вже 3-й день. Тож, трохи відпочивши в тій посадці, набрали води і рушили вздовж річки. Там нарвались на ще одну групу рашистів. Був короткий бій, одного їхнього точно «завдохсо-

Кажу: якщо побачу в когось телефон, прострілю коліна! Звісно, я б цього не зробив, але телефонами ніхто не користувався, бо росіяни відстежують стільниковий зв'язок чітко.

пункти обходили. Але в один день зайшли, Знаменівку, недалеко від Анадолі — там був міст через річку поблизу водосховища. Біля мосту нам трапилась російська ДРГ. Одного окупанта ми «поклали», пробігли через той бетонний місток і залягли в досить великій посадці. З 8-ї ранку до 9-ї вечора пробули там. Противник боявся її прочисувати. Години 4 вони їздили поруч,

але куля чи дві влучили нашому бійцю в рюкзак. Солдат біжить, рюкзак горить, я кричу йому: «Кидай той рюкзак!». А він: «Та куди? Там гранати!» — «Тим більш кидай його до біса!». Зірвав він той рюкзак та й кинув. Ми тоді відірвались і декілька днів ішли без вогневих контактів. Десь на 6–7-му добу доїли рештки сухпаїв, почали щавель шукати, на смітниках копирса-

тись — думали щось знайти. В один із днів ледь не попались. Виходимо з чергової посадки — і тут воїн наш метрів за 20 помітив намет, а там якісь антени. Метрів за 300–400 обійшли... До передка ще приблизно 40 кілометрів. Далі — кар'єр із піском, думали в ньому перечекати, а там «Уралів» штуку 20 із «зетками». Чуємо — десь позаду генератор завівся, метрів за 400. Оце, думаю, прийшли... Врятувало, що погода погана була, дощ. Так і пролежали біля кар'єру. Орки піском вантажились, більш нікого не було видно до вечора...

Йшли весь час із вимкненими телефонами — я попередив, щоб павербанки зарядили перед виходом, а телефони всі вимкнули, крім мене. Кажу: якщо побачу в когось телефон, прострілю коліна! Звісно, я б цього не зробив, але телефонами ніхто не користувався, бо росіяни відстежують стільниковий зв'язок чітко. Десь кілометрів за 15 до лінії зіткнення бачу, на моему телефоні з'явилась одна смужка «Лайфа», але подзвонити не вдалося. На 9-й день 2 «палки» з'явилися на телефоні. Набрал комбрига, він нас спершу не впізнав, потім зрадів. Звів із командиром підрозділу, що стояв попереду нас, і останні 12 годин він допомагав нам іти. Пам'ятаю, каже нам, що попереду діляночка невеличка, яку треба буде пробігти. А нас уже ноги не несуть, і шлунки болять, я от кров'ю блював... У мене хлопці автомат і рюкзак забрали, кажуть: «Іх ми донесемо, ваше завдання — довести нас». І так прийшли... Плакали, бо майже не вірили, що дійдемо. Стільки всього пережили... Прийшли, впали, нам дали по цигарці, води попити. Командиріві своєму віддзвонився, наступного дня за нами приїхали з нашої бригади... Разом зі мною було 16 людей. Двоє з них — із 36-ї бригади. За цей прорив із Маріуполя і вихід, власне, й отримав Золоту Зірку. Що можу — те роблю, не більше і не менше. Наразі ми тимчасово на відновленні, незабаром дадуть нову команду, бо рашистів треба побити, щоб швидше повернутись додому, — говорить герой Олег Грудзевич.

ОГОЛОШЕННЯ

Городищенська сільська рада на виконання рішення виконавчого комітету №82 від 19.05.2022 року «Про ініціювання перейменування вулиць та реконструкції пам'яників землякам з метою декомунізації та приведення їх у відповідність до реалій часу», керуючись «Положенням про порядок перейменування та найменування вулиць, площ, провулків, інших об'єктів у Городищенській сільській раді», затвердженим рішенням виконавчого комітету Городищенської сільської ради від 07.07.2022 р. № 127 з метою приведення вулиць та пам'яників Городищенської територіальної громади у відповідність до вимог законодавства

Повідомляє

Про громадські слухання з питання перейменування вулиць у Городищенській територіальній громаді, а саме вул. Гагаріна у смт Сенкевичівка та вул. Першотравневої у с. Чаруків і реконструкції пам'яників землякам з метою

декомунізації та приведення їх у відповідність до реалій часу.

Пропозиції та зауваження приймаються Городищенською сільською радою до 17.09.2022р. Відповідальна особа – керуючий справами (секретар) виконавчого комітету Городищенської сільської ради Січевський Д. Ю. тел. +380673325024.

Громадські обговорення відбудуться 21.09.2022 року о 14.00 у приміщенні будинку культури с. Городище за адресою: вул. Шкільна, 35, с. Городище Луцького району Волинської області.

Для ознайомлення з Положенням про порядок перейменування та найменування вулиць, площ, провулків, інших об'єктів у Городищенській сільській раді та надання пропозицій просимо звертатися до Городищенської сільської ради (45656, вул. Шкільна, 35, с. Городище Луцького району).

ПОВІДОМЛЕННЯ**Городищенська сільська рада**

на виконання вимог статті 21 Закону України «Про регулювання містобудівної діяльності» **ПОВІДОМЛЯЄ** про обговорення містобудівної документації Детального плану території земельної ділянки площею 0,2500 га розташованої в межах с. Городище Городищенської сільської ради Луцького району Волинської області.

Пропозиції та зауваження приймаються Городищенською сільською радою **до 16.09.2022 року. Телефон 79-75-79.**

Громадські слухання відбудуться 19.09.2022 року об 11:00 в приміщенні будинку культури с.Городище щодо врахування громадських інтересів щодо розроблення проекту Детального плану території земельної ділянки площею 0,25 га, розташованої в межах с. Городище Городищенської сільської ради Луцького району Волинської області.

Для ознайомлення з Детальними планом території та надання пропозицій просимо звертатися до Городищенської сільської ради (с. Городище, вул. Шкільна, буд. 35).

● УНІКАЛЬНИЙ ВИПАДОК

Борис Тодуров: «Операція тривала годину та двадцять хвилин і пройшла успішно».

Із серця воїна, яке билось, дістали осколок

Провідний кардіохірург, директор столичного Інституту серця Борис Тодуров врятував життя захиснику України

Вікторія МИКИТЮК

— Молодий чоловік, прізвище якого не називаю із відомих причин, отримав важке поранення внаслідок бойових дій на Сході, — розповів **Борис Тодуров** газеті «Факти і коментарі». — Це уламок від міни. Спочатку бійця оперативно доставили до військового шпиталю у Дніпро, і там наші колеги провели обстеження та побачили осколок у серці. Стан військовослужбовця стабілізували на той момент і буквально через день, розуміючи діагноз, санавіацією доправили у столичний Інститут серця.

Ми теж провели обстеження і вирішили оперувати воїна, оскільки осколок з гострими кутами був у м'язі серця, відповідно м'яз рухається, а орган скорочується. І ті гострі кінцівки могли пошкодити коронарні артерії, клапан чи ще щось. Тобто в руховому органі

такий осколок завжди спричиняє травму, яка може бути фатальною. Тому оперативне втручання провели відразу — вже наступного дня, як до нас госпіталізували пацієнта. Я не хотів під'єднувати штучний кровообіг та зупиняти серце, оскільки це додаткові ризики для людини. Тому виконував операцію на працюючому органі. Наклав спеціальний кисетний шов навкруги

«**Всі осколки, які я видаляю військовослужбовцям, підписую та зберігаю у спеціальних прозорих баночках у своїй шафі, тому що невідома подальша доля прооперованих пацієнтів. А це – речові докази злочинів російської армії.**»

осколка, потім виконав невеликий надріз у серці та на струмені крові, який бився зі шлуночка, пінцетом вилучив осколок. Після того шов затягнули та закрили дірочку. Крововтрата була всього 30–40 мілілітрів, тобто несуттєва для такого дорослого пацієнта. Операція тривала годину та двадцять хвилин і, на щастя, пройшла успішно. Боець уже сидить та готується до виписки.

— Тобто він може, якщо захо-

че, після реабілітації повернутись до захисту України?

— Під час цього оперативного втручання розсікалась грудна кістка, й повний період реабілітації — це мінімум два — два з половиною місяці, тільки тоді вона зростеться. Десь через три місяці пацієнт зможе виконувати певні фізичні навантаження й після тренування повернутись до служби, якщо матиме бажання.

— Борисе Михайловичу, куди поділи той уламок після операції?

— Всі осколки, які я видаляю військовослужбовцям, підписую та зберігаю у спеціальних прозорих баночках у своїй шафі, тому що невідома подальша доля прооперованих пацієнтів. А це — речові докази злочинів російської армії. Коли-небудь ці осколки стануть основою звинувачень у тероризмі нашої недружньої північної сусідки.

● Б'ЄМО ПУТІНА НА ВСІХ ФРОНТАХ!

Ющенко відправить на передову «Бандерівський» і «Шевченківський» мед

Третій Президент України поповнив лави волонтерів

Як гадаєте, Віктор Андрійович це робить від щирого серця чи просто планує повернутися в політику?

Василина СМЕТАНА

Ачим колишній головний Пасічник країни може прислужитися? Правильно — медом! Цей продукт і хоче передавати нашим воїнам на передову. Причому в патріотичній обгортці.

«Це всіма нами улюблений мед, який був зібраний на пасіках землі Великих Українців, — написав про свою акцію у фейсбуці Віктор Ющенко. — «Шевченківський» мед був зібраний у Моринцях, «Бандерівський» — у рідному селі Степана Андрійовича — Старому Угринові.

Перша партія солодкого продукту, а це приблизно 25000 стіків, буде передана нашим захисникам найближчим часом. Сьогодні у нації, яка вже є консолідованою та єдиною, я дуже хочу поради: запропонуйте свої варіанти прізвищ Великих Українців для наступної серії. Абсолютно переконаний, що вам є кого порадити!

Усі разом ми переможемо. Росія заплатить за всі свої злочини.
Р.С. Ми дійсно перша армія світу. Тому що Міць і Силу армії вимірюють насамперед не кількістю танків, а силою Духу!!! Слава Україні!!!

● ФОТОФАКТ

8-річний хлопчик «наспівав» для ЗСУ понад 95 тисяч гривень
Вихованець Державної хорової капели «Дударик» зі Львова **Юрій Напора** (на фото) своїм голосом зачарує перехожих, бо виступає просто неба

Віта ВІТРУК

«Одного разу ми закінчили виступ, син сідає зі скринькою на передне сидіння, і я кажу: «Юро, може, витягнемо собі кілька гривень?». «Ти хочеш, щоб тебе Бог покарав?» — розповів газеті «Високий замок» історію про сина його батько. Юний талант, виявляється, майже щодня ходить до церкви — прислуговує при вівтарі у храмі Положення Поляса Пресвятої Богородиці УГКЦ у Львові. «Я вам більше скажу, у дворічному віці він співав практично всі молитви», — радіє за сина його батько.

Кошти для ЗСУ Юрчик збирає у Львові, Мостиськах, Городку, Новояворівську і Яворові.

● КЛУБ МАНДРІВНИКІВ

Ух ти! Це одні з небагатьох українських світлин протягом останнього часу, що викликають радість, а не біль та жак.

Зима у серпні: в Антарктиді українську станцію «Вернадський» засипало снігом

Полярники стрибають у кучугури та роблять атмосферні фотографії на острові Галіндез

Лєся ДАНКО

«Останній місяць літа приніс на «Академік Вернадський» справжню зиму: там уже близько тижня не вшухають хуртовини і станцію постійно засипає снігом», — йдеться у повідомленні на офіційній сторінці Національного антарктичного наукового центру у Facebook.

«**Висота снігового покриву на станції «Академік Вернадський» становить понад 2,2 м, а деякі кучугури сягають 5 метрів!**»

Як розповідають учені, висота снігового покриву становить понад 2,2 м, а деякі кучугури сягають 5 метрів! Тож полярникам доводиться виходити зі станції надвір, просто вистрибуючи з балкона другого поверху.

«Одна така кучугура утворилася прямо біля входу до «Вернадського», тому тепер кухар 27-ї Української антарктичної експедиції (УАЕ) Олег Курус може виходити на вулицю зі свого робочого місця на другому поверсі прямо через балкон», — жартують українські вчені.

Інтенсивний снігопад не тільки створює можливості для атмосферних фото, а й додає полярникам роботи. Так, уся команда станції намагається оперативно розчищати сніг, адже підвищення температури до +1 °C робить його дуже важким і в умовах Антарк-

Хата прикольна, але небезпечна.

тики швидко перетворює на кригу.

«Під час попереднього прибирання посилювся вітер, почався переохолоджений дощ, що намерзав шаром льоду на дратах, устаткуванні, станції, снігу і навіть на куртках полярників! Але оскільки заметілі не припиняються, лід уже покривається новим шаром снігу», — прокоментувала метеорологиня 27-ї УАЕ Анжеліка Ганчук.

Як уточнюється, найскладніше довелось саме метеорологам та сисадміні станції, адже їм необхідно розчищати від льоду все обладнання, зокрема антену, завдяки якій полярники мають зв'язок з «великою землею».

ІСТОРІЇ ДЛЯ ДУШІ
ТАК НІХТО НЕ КОХАВ
Наш «Джонсонюк» — батько 7 дітей — готовий і далі міняти підгузки!
«Поки не почую від Володи два слова з фронту, робота ніяка до рук не йде...»

Номер вже у продажу — запитуйте у листонош чи в точках продажу преси!

А В ІНШОМУ НАШОМУ ВИДАННІ — МІСЯЧНИКУ «ТАК НІХТО НЕ КОХАВ» — ЧИТАЙТЕ ІСТОРІЮ ТРЕТЬОГО ОДРУЖЕННЯ БРИТАНСЬКОГО ПРЕМ'ЄРА БОРИСА ДЖОНСОНА.
«Наш «Джонсонюк» — батько 7 дітей — готовий і далі міняти підгузки!»

+ Море рецептів серпневих закруток і поради квітникам: як змінити колір гор腾зій і навіть закрупувати цвях у горщик із трояндами.

VOLYN.COM.UA

Підписуйтесь на **Telegram-канал Здоров'я Медицина**

● НИКОЛИ НЕ ЗДАВАТИСЬ!

Чоловік на власному прикладі довів, що, навіть маючи такі ушкодження, в жодному разі не можна здаватись.

Фото пресслужби Першого ТМО Львова.

Британський документаліст Джейлс Дьюлей фотографує у львівській лікарні українців, які постраждали від війни.

ли від війни, заряджає їх енергією та позитивним настроєм.

Також Дьюлей є великим борцем за права людей з інвалідністю, засновником та генеральним директором ГО Foundation Legacy of War, яка допомагає тим, хто пережив військовий конфлікт.

Британський фотограф наголошує, що, перебуваючи в лікарнях по всьому світові, для нього важливо почути не лише історії пацієнтів, а й лікарів. Цікаву розмову гість провів з медичною директоркою з анестезіологічної роботи Першого медоб'єднання Львова Наталією Матолінець, яка наголосила, що львівські лікарі зараз рятують пацієнтів зі всієї України, щодня до них евакуаційними потягами евакуюють потерпілих внаслідок обстрілів.

«Ми боре́мося за кожного. Але нам, як лікарям, теж треба шукати віру для себе, що ти робиш все правильно, що ця людина відновить із часом якість життя. Ви живий прекрасний приклад тому. Для мене має велике значення ця зустріч. І, дивлячись на вас, наші пацієнти здобувають віру і надію», — сказала Матолінець.

Дьюлей, як амбасадор реабілітаційного центру «Незламні», у жовтні представить зроблені в Першому медоб'єднанні Львова світліни, в Катарі на саміті WISH 2022 — це глобальна платформа, що збирає найвпливовіших у світі науковців, підприємців та політиків, аби шукати шляхи розв'язання проблем в охороні здоров'я.

10 років тому він втратив обидві ноги та руку, підірвавшись в Афгані...

Довгі місяці не підводився з ліжка, але, ставши на два протези, продовжив займатися улюбленою справою — фотографією

Павло ЛАСТИВКА

Відомий британський фотограф-документаліст Джейлс Дьюлей, який під час війни в Афганістані втратив обидві ноги і руку, приїхав до Львова та знімає пацієнтів, які постраждали внаслідок війни з росією.

«Зараз я тут, щоб докумен-

тувати історії людей, які пережили жахіття війни та були травмовані, для того, аби донести цю інформацію світові та залучити кошти для підтримки українців», — розповів британський фотограф-документаліст кореспонденту агентства «Укрінформ».

Джайлсу Дьюлею 50 років, 10 літ тому він втратив обидві

ноги та руку, підірвавшись на міні в Афганістані. Пережив 37 операцій. Рік не підводився з ліжка, але, ставши на два протези, продовжив займатися улюбленою справою — фотографією, власним прикладом демонструючи усім, що спричинені війною вади — це не вирок на все життя.

У Львові Джейлс Дьюлей

“ Я тут, щоб документувати історії людей, які пережили жахіття війни та були травмовані.

фотографує пацієнтів Першого медичного об'єднання — дорослих та дітей, які постражда-

● НЕЙМОВІРНО!

Народила першу дитину у 70!

В Індії жінка на ім'я Чандраваті Деви народила первістка після 54 років шлюбу та десятиріч спроб завагітніти, починаючи з 1968-го

Лана ЛИСИЦЯ

Разом із чоловіком Гопічандом вони стали батьками за допомогою штучного запліднення — ЕКЗ. Малюк вагою 3,5 кг з'явився на світ минулого тижня.

Як пише New Indian Express, мама і дитина почуваються добре. Близько півтора року тому Гопічанд звернувся до спеціалізованого центру через свого родича. І після третьої спроби ЕКЗ його дружина завагітніла.

«Сльози щастя знову і знову текли з очей Чандраваті. Тепер діти після ЕКЗ мають стати рівними з усіма у світі. Щасливий, що нам вдалося продовжити рід, оскільки я єдиний син у сім'ї Наїну

Фото із сайту bangladesh.postsen.com.

Здається, вони ще й досі не вірять у своє щастя, за яке боролись 54 роки.

Сінгха», — сказав 75-літній батько.

Зазначається, що пара використала свою останню спробу, оскільки нові закони, які набули чинності з червня 2022-го, забороняють робити ЕКЗ жінкам, яким

понад 50 років.

«У країні зафіксовано лише кілька випадків появи спадкоємців у цьому віці. Ймовірно, це перший у Раджастані, коли у 75-річного чоловіка та 70-літньої

жінки народилася дитина», — сказав експерт із ЕКЗ доктор Панкадж Гупта.

Наша довідка. ЕКЗ — екстракорпоральне запліднення (або штучне запліднення, *in vitro fertilisation*), здійснюване під контролем фахівців поза організмом жінки. Процедура є ефективним способом лікування безпліддя і відноситься до групи допоміжних репродуктивних технологій. Передбачає злиття сперматозоїда з яйцеклітиною в лабораторних умовах. Особливості процесу визначаються заздалегідь відповідно до стану здоров'я партнерів і на підставі попереднього дослідження. Тому штучне запліднення технічно є складною медичною мікроманіпуляцією, що вимагає участі лікарів і попереднього дотримання рекомендацій репродуктологів.

Уперше успішне ЕКЗ було проведено понад 45 років тому у Великобританії. В результаті на світ з'явилася дівчинка Луїза Браун. Після чого в різних країнах, в тому числі в Україні, було народжено понад 4,5 мільйона дітей, зачатих за допомогою ЕКЗ.

Підписуйтесь на **Telegram-канал Історії кохання**

● ДІЯННЯ «ВИЗВОЛИТЕЛІВ»

«Зізнавайся, де Бандера»: росіяни 70 днів катували капелана ПЦУ, але не «розкололи»

Закінчення.
Початок на с. 1

Василь КІТ

Наприкінці березня росіяни запроторили капелана Василя Вирозуба, якого на той час уже понад місяць утримували в полоні, до карцера. Конвоїри змусили його роздягнутися догола і в такому вигляді закрили на чотири доби у холодному маленькому карцері — без вікон, туалету та умивальника.

Про цей важкий епізод 70-добового полону священника розповів виданню «Новое Время», сидячи у своєму одеському домі, через три місяці після звільнення

ОСТРІВ ЗМІЙНИЙ І ФОТО З ЯРОШЕМ

Василь Вирозуб — настоятель одеського Свято-Троїцького храму Православної церкви України (ПЦУ) та капелан. 25 лютого він разом із українськими прикордонниками на кораблі «Сапфір» поплив на острів Зміїний, щоб забрати тіла наших загиблих воїнів.

Та від росіян вони дізналися, що насправді українські прикордонники живі й узяті у полон — забирати зі Зміїного було нікого. Відтак судно могло б повертатись назад в Одесу. Але рятувальну місію уже не відпустили.

Ще на судні Вирозуб намагався з'ясувати в одного зі спецназівців, що буде з ними далі. Той відповідав, що українців або мають відпустити, або затримати для перебування у Криму «до закінчення операції». «Я кажу: «Так, стоп, операція може бути і два-три місяці, а може й рік, — переповідає свої дебати з росіянином священник. — І він по лобі себе так починає бити і, показуючи на крейсер «москва» (його у квітні підбили і затопили українські військові. — Ред.), каже: «Ты чо, поп, посмотри какая махина! Если она выстрелит, то не только Змеино-го, но и вашей Украины не будет. 7-8 дней — не больше».

Тоді ж у руках російських військових опинився смартфон капелана, який був заповнений його фотографіями із українським міністром оборони, генералами та світлинами з передо-

Фотоколаж із сайту пв. ua.

Капелан зізнається, що у сізо йому вдавалося триматися, бо вірив: якщо так довго утримують, то Київ ще стоїть.

вої. І як «вишенька на торті» — знімок Вирозуба із колишнім лідером організації «Правий сектор» Дмитром Ярошем. Згодом усі ці світлини стали однією з причин жорстокого поводження зі священником у полоні.

«ЯКИЙ СЕНСУ ПОСАДІ СВЯЩЕННИКА, ЯКЩО ВІН НЕ СПІВПРАЦЮЄ З СБУ?»

На наступну добу усіх членів рятувальної місії насильно вивезли до окупованого рф Криму. Там їх допитували по 3–4 рази на день. «Вони дійсно думали, що йдуть «освободжати», — каже священник. — І на допитах багато допевнялися про бандерівців. Вони настільки у них віряють, що запитували, чи володію я інформацією, де знаходиться Бандера. Я кажу: «В смислі?». А вони: «Ти што, тупой?». Я відповів, що знаю, де Бандера, і весь світ знає, де він».

Згодом полонених перевезли до сізо в російському місті Старий Оскол, що на півночі Білгородської області.

Вирозуб опинився у камері № 48 разом із двома протестантськими капеланами та лікарем, з якими ще в лютому вирушив з рятувальною місією до Зміїного. В сізо допити відбувались по 2–3 рази на день. Полонених били під час прогулянок просто без жодних пояснень. Попри те, священники кожен ранок починали з молитви вголос «за Україну, за її волю, за честь, за славу, за народ, за перемогу українського війська над всяким ворогом і супротивником, за повернення всіх полонених». І коли охорона чула «за волю і незалежність нашої держа-

ви», починала лупити кийками по стіні камери, щоб ті мовчали і розмовляли російською.

Зранку 31 березня отця Василя вперше за час перебування у сізо відправили до кар-

всі чотири доби у карцері капелан був голодним. «Вже на другу добу я кашляв гноем. Випари сечі, цих кислот виїдали легені».

Під час перебування у карцері священника водили на до-

На допитах багато запитували про бандерівців. Вони настільки у них віряють, що допевнялися, чи володію я інформацією, де знаходиться Бандера? Я кажу: «В смислі?». А вони: «Ти што, тупой?».

цера — голим — у так звану камеру-«резинку», стіни якої були вкриті гумовим матеріалом. «А холодно було так, що стояв на одному місці, щоб нагріти його. Ходити було неможливо через холод, — пригадує священник. — І ти стоїш на одному місці, а через 15–20 годин підшови ступнів не те що боліли — було відчуття, що їх побили патиками. І вже чуєш, що у тебе болять п'яти, аж печуть. Стаєш на коліна і грієшся так. А потім знову стаєш на ступні. Вже на другу-третю добу ловиш «галюни». Адже ти три доби уже не спиш: бо тільки починаєш засинати — падаєш на холодну долівку і прокидаєшся. Дубар жахливий. І вже стояти не можеш: коліна також починають пекти, скільки на них постоїш? І на сидницях не дуже посидиш (але вже потім і на них сиділи). Чим більше твого тіла торкалося землі, тим скоріше ти мерз і тебе починало трясти від холоду».

У карцері Вирозуба давали попити лише 200–300 г чаю на добу. Їжу також пропонували, але не давали чим її з'їсти. Тому

пити, під час яких методично впродовж 20 хвилин били кулаком в потилицю. «Казали, не може бути такого, що я стояв на фотографіях у смартфоні біля таких людей (Яроша. — Ред.), таких генералів і не працюю на СБУ. Що не може бути, що не співпрацюю з нашою «конторою», і тому повинен мати інформацію, — розповідає священник. — Вони не вірили, що я не пов'язаний з СБУ. Запитували, який тоді сенс у моїй посаді священника».

Під час одного з допитів четверо росіян, притиснувши Вирозуба до стіни, почали його розтягувати й викручувати в неприродний спосіб, наносити важкі удари. Капелан не витримав нестерпного болю і вигукнув: «Стоп, досить мене бити. Я згадав про генерала...». Один із працівників сізо почав радісно повторювати: «Я знав, я говорив, що поп расколется».

Росіяни побігли вмикати камеру, щоб записати його свідчення.

— Так-от, генерал — це замміністра МВС, — почав Вирозуб.

Фото з архіву Василя ВИРОЗУБА.

У смартфоні священника ПЦУ окупанти знайшли його спільну світлину із екслідером «Правого сектора» Дмитром Ярошем.

— Отлично-отлично, продолжай, — говорив підполковник.

— Замміністра мвс рф Кравченко... знаєш таке прізвище?

— Ну-у?

— Так-от, він сказав мені, що ні один волос з моєї голови не впаде, тому що я під захистом великої російської федерації. Пацани, не знаю, що робити, і як перед ним показатись лисим?! (раніше допитувати капелана дійсно приходив чоловік, який представився як «замміністра мвс рф Кравченко». — Ред.)

Працівники сізо зупинили запис відео, підполковник сказав закінчувати і вийшов. А його підопічні лише розлючено сказали: «С*ка, этот поп нам еще угрожает»...

«Я ПОБАЧИВ ЗОВСІМ ІНШУ ОДЕСУ...»

6 травня Вирозуба разом із деякими іншими українськими військовими поміняли на російських полонених. Капелан зізнається, що у сізо йому вдавалося триматися, бо вірив: якщо так довго утримують, то Київ ще стоїть. А чим більше його били — тим сильніше українські захисники давали по зубах росіянам.

«Я і собі ставив завдання, що треба вижити і повернутись додому живим і здоровим», — говорить він. Та й перед московитами не хотілося показати себе слабким. Особливо допомагала молитва, зауважує він. Адже так можна було відволіктися і «вийти з цієї камери». «Особливо відчувалась молитва моєї парафії. Коли приходила 9-та година, то було відчуття, що пів України молиться за мене», — зізнається священник.

Капелан каже, що після 70 днів полону він повернувся у зовсім інше місто: «Вразила жовто-синя Одеса. Тільки не на фасаді, а всередині. Я побачив іншу Одесу. Я побачив людей, які починають говорити українською мовою. В мене є парафії, які все життя розмовляли російською, а зараз переходять на українську. Ми мусимо вистояти», — додає він.

● НЕВІДОМЕ ПРО ВІДОМИХ

Фото із фейсбук-сторінки Олексія АРЕСТОВИЧА.

Підполковник Олексій Арестович із сином. До речі, цими днями головний воєнний інформатор країни зізнався, що станом на кінець жовтня 2021 року на 100% знав, що росія влаштує повномасштабне вторгнення в Україну. А народу казали: не панікуйте.

«Перша дружина — від Бога, друга — від людей, а третя?»

Арестович — як султан: має по дитині від кожної з трьох дружин

Відомий блогер, а тепер і пропагандист № 1 країни, радник голови Офісу Президента поділився деякими подробицями особистого життя

Лія ЛІС

47-річний Олексій Арестович у програмі «Життя відомих людей» на телеканалі «1+1» вперше розповів, як познайомився зі своєю третьою дружиною Анастасією.

Вони зустрілися 2014 року. Саме тоді починався зірковий час Олексія — він часто з'являвся на екранах у якості воєнного експерта і вже тоді заснував власну психологічну школу. На своїх заняттях Арестович і побачив майбутню третю дружину.

«Я її повів до кафе на каву після заняття і кажу: «Все, ти моя дружина, будемо одружуватися. Я просто одразу все бачу. Так було з усіма трьома: коли вперше зустрічав, одразу розумів, що це буде моя дружина», — зізнався він.

2015 року закохані побралися.

Військовий та політичний оглядач додав, що його обраниця нині спокійно реагує на підвищену увагу інших жінок до її чоловіка. Пара навіть разом жартує на цю тему.

«Жінки ревнують не тоді, коли інші задивляються на її чоловіка, а коли чоловік задивляється на інших жінок. А я в Instagram підписаний на одну

людину — це моя дружина», — прокоментував Олексій.

Арестович має двох доньок віком 18 та 11 років, а також 6-літнього сина. Політик зізнався, що він дуже балує своїх дітей.

«Дозволяю все, чому мої численні дружини не раді. Їх три, від кожної є дитина, я не переванта-

Жінки ревнують не тоді, коли інші задивляються на її чоловіка, а коли чоловік задивляється на інших жінок. А я в Instagram підписаний на одну людину — це моя дружина.

жував із пологами жодну...» — поділився він.

Також Олексій розповів, що залишився у чудових стосунках з ексдружинами. Ба більше, його колишні кохані та теперішня обраниця спілкуються між собою.

● ФОТОФАКТ

Тепер і Віталій Кличко став холостяком

Після 26 років подружнього життя нинішній мер Києва повідомив про розлучення із дружиною Наталією Єгоровою, яка зараз проживає в Німеччині

У шлюбі вони народили й виховали трьох дітей: синів Єгора та Максима, 2000 і 2005 р. н., і доньку Єлизавету-Вікторію, 2002 р. н. (всі на світліні).

«Ми поважаємо одне одного, діти вже дорослі, і життя триває».

● УВАГА, ВІКТОРИНА!

«Він сумління, честь і віру За дриглі, горілки міру Без вагання продає...»...

Хто з українців не відчує в цих словах сатири на підкуплених виборців? Адже «дриглі» (драглі, холодець) і горілка були колись головними атрибутами виборчої агітації. Тоді вже зараз округи засівають так звану гречкою, куди входить, звісно, і ковбаса...

Грицько ГАРБУЗ

Автора рядків у заголовку не називаю (хоч у школі всі вчили!), поки не повторю запитання, на яке мене і наштотхнули... ці слова.

«ГРНАТОБУЗ ІЗ СЕКРЕТОМ-17»

Наш герой мав два улюблені види спорту. Перший — той, який для жінок після певного стану обіцяє виконати головну місію на планеті. А другий у панянок після того стану означає винагородження клопіткої праці і щасливу або, навпаки, нещасливу любов. Якщо результати другого поєднати із усім відомим «другим» — ото насолода вийде... До речі, хоч нашому героєві і не раз траплялося кохання, у підсумку воно було не таким, про яке мріялось. Як і та боротьба, у поразці в якій він звинувачував особливу страву, що по-різному називається в різних регіонах України, а також ковбасу й алкоголь. Діяча цього вже нема, але ви доволі часто його бачите, бо він живий і буде вічно жити!

Що за предмети ми заховали, де ви найчастіше бачите нашого героя?

А тепер одразу до відповіді: поплатився через «дриглі і горілки міру» знаменитий наш Іван Якович Франко, який тричі балотувався до віденського парламенту і польського сейму, але щоразу програвав, бо суперники купляли голоси виборців. «Один польський селянин підрахував, що у 1895 році селяни-хруні (а так називалися ті, хто продав свої голоси, бо «хрунь» — це свиня) на виборах з'їли 70 км ковбаси. Уявіть собі — 70 кілометрів!!!» — писав кандидат історичних наук Ігор Чорновол. Свою образу на таких виборців Франко вилив не тільки у слова «Я половину галичан люблю, а половину — ненавиджу!!!», а й у своїх відомих усім казках про Лиса Микиту, характеризуючи головного героя.

Напевне, після невдач у політичних перегонах Іван Якович хотів усамітнитись і тому полюбляв два види «спорту» — риболовлю і збирання грибів (останні, приготовані із картоплею, вважав найулюбленішою стравою).

На жаль, справилися із цим доволі легким завданням, тобто розсекретили імена знаменитого Франка і прислали sms-повідомлення зі словами «20 гривень» («Банкнота»), лише двоє учасників — це ковельчанин Андрій Куява і Олександр Радзивіло з Луцька. Від їхнього імені ми і перекажемо по 100 гривень на підтримку ЗСУ.

Переможцям туру — низький уклін, а нам час шукати нових.

«ГРНАТОБУЗ ІЗ СЕКРЕТОМ-19»

Шоу, вогнепровідний «змій», вибух, вогонь, дим... Ці слова передають знамениту цитату-загадку всесвітнього відомого діяча (брехуна — щодо України) про небезпечну річ, що знаходиться в спеціальному мішечку на одязі його товариша, якого він через ці предмети називає йолопом. Тут, до речі, дає справедливую характеристику, бо приятель зумисно робить здоров'я.

Що за предмети ми сьогодні заховали у гранатобузі?

Слово-відповідь треба надіслати до 27 серпня (включно) тільки у вигляді sms-повідомлення на номери: 0501354776 і 0672829775, обов'язково вказати після слова-відповіді у дужках ще й своє ім'я і прізвище (наприклад: «Гранатомет» (Галина Гармата)). Цей номер і братиме участь у щотижневому жеребкуванні при розіграші призових волонтерських 200 гривень (100 — від газети «Волинь» і 100 — від «Цікавої газети на вихідні»), якщо правильних відповідей буде більше, як одна. Ці кошти ми перекажемо на допомогу українській армії, зазначивши ваше ім'я як волонтера-благодійника.

Смерть кровопивці путіну!